

Ilie – Numărul întâi

Cel dintâi și Cel de pe urmă

Jeff Pippenger

2023-07-31

Enunțul final al Vechiului Testament expune o promisiune privind apariția profetului Ilie, cu un mesaj, înaintea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului.

Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului: iar el va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc pământul cu blestem. Maleahi 4:5, 6.

Biblia este clară cu privire la faptul că „ziua cea mare și înfricoșată a Domnului”, sau „blestemul” cu care Dumnezeu lovește „pământul”, are, de asemenea, o reprezentare simbolică drept „cele șapte urgii, cele din urmă” sau „mânia lui Dumnezeu” în cartea Apocalipsei. Capitolul cincisprezece al Apocalipsei introduce cadrul profetic care duce la vărsarea celor șapte urgii, cele din urmă, mari și înfricoșătoare, din capitolul șaisprezece.

Și am văzut un alt semn în cer, mare și minunat: șapte îngeri care aveau cele șapte plăgi de pe urmă; căci în ele s-a împlinit mânia lui Dumnezeu.

Și am văzut ca o mare de sticlă, amestecată cu foc; și pe biruitoarii fiarei, ai icoanei ei, ai semnelui ei și ai numărului numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harfele lui Dumnezeu. Și cântă cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice; drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al sfinților. Cine nu se va teme de Tine, Doamne, și nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt; căci toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta; pentru că judecățile Tale s-au arătat.

Și după aceea am văzut, și iată: templul cortului mărturiei din cer a fost deschis; și cei șapte îngeri au ieșit din templu, având cele șapte plăgi, îmbrăcați în in curat și alb, și având piepturile încinse cu cingători de aur. Și una dintre cele patru făpturi vii a dat celor șapte îngeri șapte potire de aur, pline de mânia lui Dumnezeu, care trăiește în vecii vecilor. Și templul s-a umplut de fum din slava lui Dumnezeu și din puterea Lui; și nimeni nu putea să intre în templu până când au fost împlinite cele șapte plăgi ale celor șapte îngeri. Apocalipsa 15:1-8.

Motivul pentru care "nimeni nu a putut să intre în templu până când s-au împlinit cele șapte urgii ale celor șapte îngeri" este acela că prilejul de a dobândi mântuirea se închide atunci când templul se umple de fum în capitolul al cincisprezecelea. Timpul de probă acordat omenirii pentru a se pocăi și a afla mântuirea se încheie atunci. Când se ajunge la acel moment, sunt vărsate, înaintea A Doua Veniri a lui Hristos, "cele din urmă șapte urgii" — "ziua cea mare și înfricoșătoare a Domnului", cum o numește Ioan. Maleahi a numit acea zi "înfricoșătoare", iar Isaia o identifică drept "lucrarea Lui străină" a lui Dumnezeu.

Căci Domnul Se va ridica ca la muntele Perațim, Se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui stranie; și să-Și aducă la îndeplinire fapta, fapta Lui stranie. Acum deci nu fiți batjocoritori, ca nu cumva legăturile voastre să se întărească; căci am auzit de la Domnul, Dumnezeul oștirilor, o nimicire hotărâtă asupra întregului pământ. Isaia 28:21, 22.

Deși „lucrarea Sa ciudată” a lui Dumnezeu cuprinde „întregul pământ”, Inspirația este clară cu privire la faptul că revărsarea plăgilor este asociată cu răzvrătirea unei singure națiuni.

„Națiunile străine vor urma exemplul Statelor Unite. Deși Statele Unite deschid drumul, totuși aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii.” Mărturii, volumul 6, 395.

Pe măsură ce America, țara libertății religioase, se va uni cu papalitatea pentru a constrânge conștiința și a-i sili pe oameni să onoreze sabatul fals, popoarele din fiecare țară de pe glob vor fi conduse să-i urmeze exemplul. Mărturii, volumul 6, 18.

Fiecare națiune își va umple cupa timpului ei de probă, dar "judecățile lui Dumnezeu" pe care Sora White le identifică drept "ruină națională", "timpul judecăților distrugătoare ale lui Dumnezeu" — cum numește ea, de asemenea, istoria care începe odată cu legea duminicală în Statele Unite — nu sunt cele șapte plăgi din urmă.

Va veni o vreme când legea lui Dumnezeu va fi, într-un sens deosebit, desființată în țara noastră. Conducătorii națiunii noastre vor impune, prin acte legislative, legea duminicală și, astfel, poporul lui Dumnezeu va fi adus într-un mare pericol. Când națiunea noastră, în forurile sale legislative, va adopta legi pentru a lega conștiințele oamenilor cu privire la privilegiile lor religioase, impunând păzirea duminicii și exercitând o putere asupra celor care păzesc Sabatul zilei a șaptea, legea lui Dumnezeu va fi, în toate privințele, desființată în țara noastră; iar apostazia națională va fi urmată de ruină națională. Review and Herald, 18 decembrie 1888.

Judecățile lui Dumnezeu, pe care Sora White le identifică drept „ruina națională”, încep odată cu legea duminicală națională și marchează începutul „lucrării ciudate” a lui Dumnezeu, deși lucrarea ciudată a lui Dumnezeu este, mai precis, cele șapte plăgi de pe urmă. O imagine mai deplină a lucrării ciudate a lui Dumnezeu apare atunci când eliberarea din Egipt este adăugată la linia judecăților executorii ale lui Dumnezeu. Plăgile egiptene, deși în număr de zece, au fost împărțite. Primele trei au fost distincte de ultimele șapte. Astfel, eliberarea din Egipt identifică o perioadă de timp reprezentată de primele trei plăgi, care începe cu ruina națională a Statelor Unite și continuă până când Mihail se va ridica și timpul de probă al omenirii se va încheia.

Judecățile lui Dumnezeu vor fi abătute asupra celor care caută să asuprească și să nimicească poporul Său. Îndelunga Sa răbdare față de cei răi le dă oamenilor îndrăzneală în călcarea legii, dar pedeapsa lor este totuși sigură și înfricoșătoare, tocmai pentru că a fost mult întârziată. „Domnul Se va ridica ca la muntele Perațim, Se va mânia ca în valea Ghibeonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui stranie; și să-Și aducă la îndeplinire fapta, fapta Lui stranie.” Isaia 28:21. Pentru Dumnezeul nostru milostiv, actul pedepsirii este un act straniu. „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, nu găsesc plăcere în moartea celui rău.” Ezechiel 33:11. Domnul este „milostiv și îndurător, îndelung răbdător și bogat în bunătate și adevăr, ... iertând nelegiuirea,

călcarea de lege și păcatul.” Totuși El „nicidecum nu va lăsa nepedepsit pe cel vinovat.” „Domnul este încet la mânie și mare în putere și nicidecum nu va achita pe cel rău.” Exodul 34:6, 7; Naum 1:3. Prin lucruri înfricoșătoare, în dreptate, El va apăra autoritatea Legii Sale călcate în picioare. Severitatea retribuției care îl așteaptă pe călcătorul de lege poate fi judecată după reticența Domnului de a face dreptate. Națiunea cu care El poartă îndelungă răbdare, și pe care nu o va lovi până ce nu-și va fi umplut măsura nelegiurii în socoteala lui Dumnezeu, va bea în cele din urmă paharul mâniei neamestecat cu milă.

Când Hristos Își va înceta mijlocirea în sanctuar, mânia neamestecată, amenințată împotriva celor ce se închină fiarei și icoanei ei și primesc semnul ei (Apocalipsa 14:9,10), va fi turnată. Plăgile abătute asupra Egiptului, când Dumnezeu era pe punctul de a-l elibera pe Israel, au fost asemănătoare în caracter cu acele judecăți mai cumplite și mai cuprinzătoare care urmează să se abată asupra lumii chiar înainte de eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu. Revelatorul spune, descriind acele înfricoșătoare urgii: „A căzut o rană rea și dureroasă peste oamenii care aveau semnul fiarei și peste cei ce se închinau icoanei ei.” Marea „a devenit ca sângele unui mort; și orice suflet viu a murit în mare.” Și „râurile și izvoarele apelor ... s-au făcut sânge.” Oricât de cumplite ar fi aceste pedepse, dreptatea lui Dumnezeu rămâne pe deplin îndreptățită. Îngerul lui Dumnezeu declară: „Drept ești, Doamne, ... fiindcă ai judecat astfel. Pentru că au vărsat sângele sfinților și al prorocilor, și le-ai dat sânge să bea; fiindcă sunt vrednici.” Apocalipsa 16:2-6. Prin condamnarea la moarte a poporului lui Dumnezeu, ei și-au atras cu adevărat vina pentru sângele acestuia, ca și cum ar fi fost vărsat de mâinile lor. În același fel, Hristos i-a declarat pe iudeii din timpul Său vinovați de tot sângele oamenilor sfinți care fusese vărsat de la Abel încoace; căci aveau același spirit și căutau să facă aceeași lucrare cu acești ucigași ai prorocilor.

În urgia care urmează, i se dă soarelui puterea «să-i pârjolească pe oameni cu foc. Și oamenii au fost pârjoliți de o arșiță mare». Versetele 8, 9. Astfel descriu profetii starea pământului în această vreme înfricoșătoare: «Țara jelește; ... pentru că secerișul câmpului a pierit.... Toți copacii câmpului s-au veștejit, fiindcă bucuria s-a veștejit dintre fiii oamenilor.» «Sămânța a putrezit sub bulgării lor, grânarele sunt pustiite.... Cum gem dobitoacele! Turmele de vite sunt buimăcite, pentru că nu au pășune.... Râurile de apă s-au secăt, iar focul a mistuit pășunile pustiei.» «Cântările templului vor fi urlete în ziua aceea, zice Domnul Dumnezeu: vor fi multe trupuri moarte în tot locul; le vor arunca în tăcere.» Ioel 1:10-12, 17-20; Amos 8:3.

Aceste plăgi nu sunt universale, altminteri locuitorii pământului ar fi cu desăvârșire nimicivi. Totuși, ele vor fi cele mai înfricoșătoare urgii cunoscute vreodată de muritori. Toate judecățile abătute asupra oamenilor, înainte de închiderea timpului de probă, au fost îmbinate cu mila. Sângele mijlocitor al lui Hristos l-a ferit pe păcătos să primească deplina măsură a vinei sale; dar la judecata finală, mânia este turnată neamestecat cu milă.

În ziua aceea, mulțimi vor dori adăpostul îndurării lui Dumnezeu pe care au disprețuit-o atât de multă vreme. „Iată, vin zilele, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite o foamete în țară: nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci de auzirea cuvintelor Domnului; și vor rătăci de la o mare la alta și de la miazănoapte până la răsărit; vor alerga încoace și încolo ca să caute cuvântul Domnului și nu-l vor găsi.” Amos 8:11, 12. Marea controversă, 627-629.

În pasajul anterior se afirma: „Națiunea cu care El îndelung rabdă, și pe care nu o va lovi până când nu va fi umplut măsura nelegiurii ei în socotința lui Dumnezeu, va bea, în cele din urmă, paharul mâniei, neamestecat cu milă.” Ea a mai scris în același paragraf: „Plăgile asupra Egiptului, când Dumnezeu era pe punctul de a elibera pe Israel, au fost asemănătoare, ca natură, cu acele judecăți mai cumplite și mai întinse care urmează să se abată asupra lumii chiar înainte de eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu.” Națiunea (Statele Unite) care umple „măsura nelegiurii” va suferi plăgi asemănătoare celor zece plăgi din Egipt.

Plăgile Egiptului au fost împărțite în două perioade. Primele trei plăgi au căzut asupra tuturor, iar cele șapte din urmă plăgi au căzut numai asupra egiptenilor.

Și voi deosebi în ziua aceea ținutul Gosen, în care locuiește poporul Meu, pentru ca să nu fie acolo roiuri de muște; pentru ca tu să știi că Eu sunt Domnul în mijlocul pământului. Exodul 8:22.

Primele trei plăgi din Egipt au căzut pretutindeni, dar Gosen, unde locuiau evreii, nu a primit ultimele șapte plăgi ale Egiptului. Statele Unite sunt națiunea care își umple paharul nelegiurii la legea duminicală. În acel moment, apostazia națională este urmată de ruina națională, dar judecățile care produc ruina națională sunt amestecate cu milă până când se va ridica Mihail și timpul de probă se va încheia pentru întreaga omenire. La legea duminicală din Statele Unite, majoritatea celor care acum profesează că sunt păzitori ai Sabatului se vor pleca stăpânirilor și vor primi semnul fiarei. Atunci problema legii duminicale devine un test spiritual pentru cei care au fost în afara Adventismului. De la legea duminicală din Statele Unite și până când se va ridica Mihail are loc marea strângere a lucrătorilor de la ceasul al unsprezecelea, dar ușa s-a închis deja pentru cei socotiți răspunzători pentru lumina Sabatului zilei a șaptea înainte de legea duminicală.

Din ce în ce mai mult, pe măsură ce trec zilele, devine evident că judecățile lui Dumnezeu sunt în lume. Prin foc și potop și cutremur El îi avertizează pe locuitorii acestui pământ cu privire la apropiata Sa venire. Se apropie vremea când marea criză din istoria lumii va fi venit, când fiecare mișcare în cârmuirea lui Dumnezeu va fi urmărită cu interes intens și cu o neliniște de negrăit. În succesiune rapidă, judecățile lui Dumnezeu se vor urma una pe alta—foc și potop și cutremur, cu război și vărsare de sânge.

O, de-ar cunoaște oamenii vremea cercetării lor! Sunt mulți care n-au auzit încă adevărul de încercare pentru acest timp. Sunt mulți cu care Duhul lui Dumnezeu Se luptă. Vremea judecăților nimicitoare ale lui Dumnezeu este vremea îndurării pentru cei care n-au avut ocazia să învețe ce este adevărul. Cu duioșie îi va privi Domnul. Inima Sa milostivă este mișcată; mâna Sa este încă întinsă spre a mântui, în timp ce ușa este închisă pentru cei ce n-au vrut să intre.

Mila lui Dumnezeu se arată în îndelunga Lui răbdare. El Își reține judecățile, așteptând ca solia de avertizare să fie vestită tuturor. O, dacă poporul nostru ar simți, așa cum se cuvine, responsabilitatea ce le revine de a da lumii ultima solie de milă, ce lucrare minunată s-ar înfăptui! Mărturii, volumul 9, 97.

În pasajul anterior ea a arătat că "timpul judecăților nimicitoare ale lui Dumnezeu este timpul îndurării pentru cei care nu au avut niciun prilej de a învăța care este adevărul". În pasajul următor ea numește acea perioadă de timp "timpul de strâmtorare".

Am văzut că Sabatul sfânt este și va fi zidul de despărțire între adevăratul Israel al lui Dumnezeu și necredincioși; și că Sabatul este marea chestiune, pentru a uni inimile scumpilor sfinți ai lui Dumnezeu care așteaptă. Iar dacă cineva ar crede și ar păzi Sabatul și ar primi binecuvântarea care îl însoțește, apoi l-ar părăsi și ar călca porunca sfântă, și-ar închide porțile Sfintei Cetăți împotriva sa, la fel de sigur cum există un Dumnezeu care domnește în cerurile de sus. Am văzut că Dumnezeu are copii care nu văd și nu păzesc Sabatul. Ei nu respinseseră lumina cu privire la el. Iar la începutul timpului de strâmtorare, am fost umpluți de Duhul Sfânt pe când ieșeam și proclamam Sabatul mai pe deplin. Aceasta a infuriat biserica și pe adventiștii nominali, deoarece nu puteau combate adevărul despre Sabat. Și în acel timp, aleșii lui Dumnezeu au văzut cu toții limpede că noi aveam adevărul și au ieșit și au îndurat prigonirea împreună cu noi. Un cuvânt către turma mică, 18, 19.

Deși ușor modificat, același pasaj abia citat se găsește în cartea Early Writings. În acea carte ea include un comentariu la afirmația ei despre „timpul de strâmtorare”. A Word to the Little Flock a fost prima publicație a milleriților credincioși dezamăgiți după Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844, iar decenii mai târziu, când editorii au inserat porțiuni din acea broșură în cartea Early Writings, au precizat că „timpul de strâmtorare” la care se făcea referire nu desemna cele șapte plăgi de pe urmă, căci atunci când cele șapte plăgi de pe urmă sunt revărsate nu există milă amestecată cu judecățile.

1. La pagina 33 este redat următorul text: 'Am văzut că Sabatul sfânt este, și va fi, zidul de despărțire dintre adevăratul Israel al lui Dumnezeu și necredincioși; și că Sabatul este marea chestiune spre a uni inimile iubiților sfinți ai lui Dumnezeu, care așteaptă. Am văzut că Dumnezeu are copii care nu văd și nu păzesc Sabatul. Ei nu au respins lumina cu privire la el. Iar la începutul timpului de strâmtorare, am fost umpluți de Duhul Sfânt când am ieșit și am proclamat Sabatul mai pe deplin.'

Această viziune a fost dată în 1847, când erau doar foarte puțini dintre frații adventiști care păzeau Sabatul, iar dintre aceștia doar puțini socoteau că păzirea lui era de o importanță suficientă încât să traseze o linie de demarcație între poporul lui Dumnezeu și necredincioși. Acum începe să se vadă împlinirea acelei viziuni. „Începutul aceluia timp de strâmtorare”, menționat aici, nu se referă la timpul când urgiile vor începe să fie revărsate, ci la o scurtă perioadă chiar înainte de a fi revărsate, câtă vreme Hristos Se află în sanctuar. În acel timp, în timp ce lucrarea mântuirii se încheie, vor veni necazuri peste pământ, iar neamurile se vor mânia, totuși vor fi ținute în frâu, astfel încât să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. Atunci va veni „ploaia târzie”, sau învierea de la fața Domnului, pentru a da putere strigătului puternic al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada când cele șapte urgi de pe urmă vor fi revărsate. Scrieri timpurii, 85.

La legea duminicală din Statele Unite, apostazia națională va fi urmată de ruină națională. La acea lege duminicală, Adventismul din Statele Unite va fi împărțit în două clase: una va primi semnul

fiarei, cealaltă pecetea lui Dumnezeu. Ruina națională a Statelor Unite este reprezentată de primele trei plăgi ale Egiptului. Acele judecăți continuă până la închiderea timpului de probă al omenirii; apoi sunt turnate cele șapte ultime plăgi, neamestecate cu milă.

Argumentul meu privește mai puțin istoria profetică a Egiptului și mai mult faptul că Ellen White identifică Egiptul ca simbol al națiunii care constrânge întreaga lume să primească semnul fiarei, căci, procedând astfel, ea folosește începutul pentru a ilustra sfârșitul, ceea ce constituie semnătura profetică a lui Isus ca Alfa și Omega. În relatarea Exodului, când Domnul intră în legământ cu Israelul antic, El Se prezintă sub un nume nou.

Atunci Domnul i-a zis lui Moise: Acum vei vedea ce voi face lui Faraon; căci cu mână puternică îi va slobozi și cu mână puternică îi va izgoni din țara lui.

Și Dumnezeu a vorbit lui Moise și i-a zis: Eu sunt Domnul; și m-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov sub numele de Dumnezeu cel Atotputernic, dar sub numele meu IEHOVA nu le-am fost cunoscut.

Și am statornicit, de asemenea, legământul Meu cu ei, ca să le dau țara Canaanului, țara peregrinării lor, în care au fost străini. Și am auzit, de asemenea, gemetele fiilor lui Israel, pe care egiptenii îi țin în robie; și Mi-am adus aminte de legământul Meu. De aceea, spune-le fiilor lui Israel: Eu sunt Domnul și vă voi scoate de sub poverile egiptenilor, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi răscumpăra cu braț întins și cu mari judecăți. Și vă voi lua pentru Mine ca popor și voi fi Dumnezeul vostru; și veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, Cel care vă scoate de sub poverile egiptenilor. Și vă voi aduce în țara despre care Mi-am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; și v-o voi da ca moștenire: Eu sunt Domnul.

Și Moise a vorbit astfel fiilor lui Israel; dar ei n-au ascultat de Moise, din pricina strâmtorării duhului și a robiei aspre. Exodul 6:1-9.

Domnul aici îl identifică pe Moise ca reprezentant al legământului Său, așa cum au fost Iacov, Isaac și Avraam. Până în vremea lui Moise, numele IEHOVA era necunoscut lui Avraam și urmașilor săi, iar în istoria reînnoirii legământului lui Avraam, când evreii urmau să fie eliberați din robia egipteană, Domnul introduce o nouă revelație a caracterului Său, căci un nume reprezintă în mod profetic caracterul. Când Avram a intrat în legământ cu Domnul, Domnul i-a schimbat numele în Avraam. La începutul profeției privind robia egipteană, reprezentantului omenesc al legământului i s-a schimbat numele, iar la sfârșitul acelei profeții Dumnezeu a introdus un nume nou pentru Sine.

În capitolul cincisprezece, Abram a intrat în legământ și acolo a fost enunțată profeția robiei din Egipt timp de patru sute de ani. În capitolul șaptesprezece, lui Abram i-a fost dată rânduiala tăierii împrejur, iar numele lui și al Sarei au fost schimbate.

Patru sute de ani mai târziu, Moise a fost ridicat pentru a împlini profeția de patru sute de ani a lui Avraam. Avraam, Isaac, Iacov și Moise îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii care intră în legământ cu Domnul în zilele de pe urmă.

„În zilele de pe urmă ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul Său păzitor al poruncilor urmează să fie reînnoit.” Review and Herald, 26 februarie 1914.

Separarea dintre păzitorii Sabatului care acceptă semnul fiarei și păzitorii Sabatului care primesc sigiliul lui Dumnezeu se îmfăptuiește odată cu legea duminicală. Această separare este reprezentată în pilda celor zece fecioare.

"Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist." Tragedia veacurilor, 393.

Mi se indică adesea pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă a fost și va fi împlinită întocmai, după literă, căci are o aplicare specială pentru timpul acesta și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului. Review and Herald, 19 august 1890.

Pilda a fost împlinită la 22 octombrie 1844, când fecioarele înțelepte și neînțelepte din istoria millerită au fost despărțite. Începutul adventismului reprezintă sfârșitul adventismului, iar separarea de la sfârșit este o împlinire a pildei celor zece fecioare, această separare fiind cauzată de legea duminicală.

"Din nou, aceste parabole învață că nu va exista nicio perioadă de probă după judecată. Când lucrarea Evangheliei se încheie, urmează imediat separarea dintre cei buni și cei răi, iar soarta fiecărei clase este pentru totdeauna hotărâtă." Christ's Object Lessons, 123.

Pilda celor zece fecioare precizează că fecioarele înțelepte ale adventismului primesc sigiliul lui Dumnezeu, iar fecioarele neînțelepte ale adventismului primesc semnul fiarei, la momentul legii duminicale în Statele Unite. Fecioarele neînțelepte sunt, de asemenea, reprezentate ca fiind laodiceene.

Starea Bisericii reprezentată de fecioarele neînțelepte este, de asemenea, numită starea laodiceană. Review and Herald, 19 august 1890.

În zilele de pe urmă, când Dumnezeu Își reînnoiește legământul cu poporul Său păzitor al poruncilor, Dumnezeu va descoperi un Nume nou al Său, așa cum a făcut când a reînnoit legământul în vremea lui Moise. Starea fecioarelor neînțelepte este aceea că nu au untdelemn, iar starea laodiceenilor este că sunt prea orbi ca să vadă că nu au untdelemn. Este evident că, dacă fecioarele neînțelepte sunt laodiceene, atunci fecioarele înțelepte sunt filadelfiene.

Și îngerului Bisericii din Filadelfia, scrie: Acestea zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce are cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu închide; și închide, și nimeni nu deschide: Îți cunosc faptele: iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni nu o poate închide; căci ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu.

Iată, îi voi face pe cei din sinagoga Satanei, care spun că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine la picioarele tale și să cunoască faptul că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, și Eu te voi păzi de ceasul încercării care are să vină peste întreaga lume, ca să-i încerce pe cei ce locuiesc pe pământ.

Iată, Eu vin curând: ține cu tărie ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeul Meu; și voi scrie pe el Numele Meu cel nou. Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul spune Bisericii. Apocalipsa 3:7-13.

Filadelfienii îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii și li s-a făgăduit că Dumnezeu Își va scrie Numele Său cel nou asupra lor. Când Domnul intră în legământ cu cei o sută patruzeci și patru de mii, El Își va face cunoscut un Nume nou al Său. Domnul i-a spus lui Avraam că El este Dumnezeul cel Atotputernic.

Și când Avram avea nouăzeci și nouă de ani, Domnul i S-a arătat lui Avram și i-a zis: Eu sunt Dumnezeul Atotputernic; umblă înaintea Mea și fii desăvârșit. Voi încheia legământul Meu între Mine și tine și te voi înmulți nespuse de mult. Iar Avram a căzut cu fața la pământ; și Dumnezeu a vorbit cu el, zicând: Cât despre Mine, iată, legământul Meu este cu tine și vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam; căci te-am făcut tatăl multor neamuri. Geneza 17:1-5.

Când Domnul a intrat pentru prima dată în legământ cu un popor ales, în vremea lui Avraam, El S-a identificat ca Dumnezeul Atotputernic. Când Și-a adâncit relația de legământ în vremea lui Moise, pentru întâia oară S-a identificat ca IEHOVA. Când Isus a venit să confirme legământul cu mulți pentru o săptămână, El a introdus un Nume nou al lui Dumnezeu, care fusese exprimat o singură dată în Vechiul Testament, și anume de către un babilonian.

Atunci împăratul Nebucadnețar a rămas uimit, s-a ridicat în grabă, a luat cuvântul și a zis către sfetnicii săi: Nu am aruncat noi trei bărbați legați în mijlocul focului? Ei au răspuns și au zis împăratului: Adevărat, o, împărate. El a răspuns și a zis: Iată, văd patru bărbați slobozi, umblând în mijlocul focului, și nu li s-a făcut nicio vătămare; iar înfățișarea celui de-al patrulea este ca a Fiului lui Dumnezeu. Daniel 3:24, 25.

Este foarte ușor de stabilit că capitolul al treilea din Daniel identifică legea duminicală în Statele Unite. În capitolul al treilea din Daniel, Șadrac, Meșac și Abed-Nego îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceia care înnoiesc legământul pentru ultima dată. În capitolul al treilea din Daniel vedem o ilustrare profetică a istoriei legii duminicale și a ploii târzii. Hristos a fost și va fi în focurile persecuției împreună cu cei trei vrednici ai Săi, care îi reprezintă nu numai pe cei o sută patruzeci și patru de mii, ci și soliile celor trei îngeri. În foc, care tipifică criza legii duminicale, El este identificat sub unul dintre Numele Sale și este un Nume care nu avea să fie introdus în istorie decât odată cu venirea lui Hristos ca Fiul lui Dumnezeu. În ilustrarea din capitolul al treilea îi vedem pe aceia care înnoiesc legământul la sfârșitul lumii interacționând cu Hristos în timpul crizei finale, iar El are un Nume pe care nimeni nu-l cunoștea.

Înainte de a mă îndepărta prea mult de la analiza noastră a eliberării din Egipt ca reprezentând legea duminicală în Statele Unite, se cuvine să ne amintim că, înainte de începerea primei dintre cele zece plăgi în Egipt, a existat o veritabilă agitație privind Sabatul.

Și Faraon a zis: Iată, poporul țării este acum numeros, iar voi le dați răgaz de la poverile lor. Și Faraon a poruncit în aceeași zi ispravnicilor poporului și logofeților lor, zicând: Să nu mai dați poporului paie ca să facă cărămizi, ca și până acum; să meargă ei și să-și strângă paie. Iar numărul de cărămizi pe care îl făceau mai înainte să-l puneți asupra lor; să nu micșorați nimic din el, căci sunt leneși; de aceea strigă, zicând: Să mergem și să aducem jertfă Dumnezeului nostru. Să se pună mai multă muncă asupra oamenilor, ca să lucreze la ea, și să nu ia în seamă cuvinte deșarte. Și au ieșit ispravnicii poporului și logofeții lor și au vorbit poporului, zicând: Așa zice Faraon: Nu vă mai dau paie. Duceți-vă, luați-vă paie de unde veți găsi; însă nimic din lucrul vostru nu se va micșora. Atunci poporul s-a împrăștiat în toată țara Egiptului, ca să strângă miriște în loc de paie. Și ispravnicii îi zoreau, zicând: Îndepliniți-vă lucrările, sarcinile voastre zilnice, ca atunci când erau paie. Și logofeții copiilor lui Israel, pe care ispravnici ai lui Faraon îi pusese peste ei, erau bătuți și li se spunea: De ce nu v-ați împlinit sarcina de a face cărămizi atât ieri, cât și astăzi, ca mai înainte? Atunci logofeții copiilor lui Israel au venit și au strigat către Faraon, zicând: Pentru ce te porți astfel cu slujitorii tăi? Paie nu se dau slujitorilor tăi, și totuși ni se zice: Faceți cărămizi; și, iată, slujitorii tăi sunt bătuți, dar vina este a poporului tău. Dar el a zis: Sunteți leneși, sunteți leneși; de aceea ziceți: Să mergem și să aducem jertfă Domnului. Acum, duceți-vă și lucrați; căci paie nu vi se vor da, dar să dați numărul de cărămizi. Și logofeții copiilor lui Israel au văzut că erau în mare strâmtorare, după ce li s-a spus: Să nu micșorați nimic din numărul cărămizilor din sarcina voastră zilnică. Exodul 5:5–19.

Înainte de legea duminicală, va exista o agitație tot mai accentuată împotriva celor ce păzesc Sabatul zilei a șaptea, așa cum a fost înaintea urgiilor din Egipt. Moise a fost identificat atât de egipteni, cât și de evrei ca fiind cel care pricinuia toate tulburările, întocmai cum Ahab l-a acuzat pe Ilie.

Și s-a întâmplat că, atunci când Ahab l-a văzut pe Ilie, Ahab i-a zis: „Ești tu cel ce tulbură Israelul?” Iar el a răspuns: „Nu eu am tulburat Israelul, ci tu și casa tatălui tău, pentru că ai părăsit poruncile Domnului, iar tu te-ai dus după Baali.” 1 Împărați 18:17, 18.

Povestea lui Moise ilustrează istoria legii duminicale, iar povestea lui Ilie ilustrează istoria legii duminicale. Împreună sau separat, Moise și Ilie sunt simboluri. La Schimbarea la Față a lui Hristos, ei împreună i-au reprezentat pe cei o sută patruzeci și patru de mii care nu mor și pe cei care mor în Domnul. Moise a fost înviat, Ilie nu a murit niciodată. Ei sunt, de asemenea, cei doi profeți care, în Apocalipsa unsprezece, sunt chinuitorii poporului. Mult adevăr este reprezentat de Moise și Ilie ca simboluri, și nădăjduim să abordăm aceasta mai târziu.

Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului: iar el va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc pământul cu blestem. Maleahi 4:5, 6.

Chiar înainte ca timpul de probă al omenirii să se încheie, „Ilie prorocul” urmează să apară cu un mesaj deosebit care întoarce „inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor”. Toți prorocii dau mărturie cu privire la sfârșitul lumii și toți sunt în deplin acord între ei.

Și duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor. Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, precum în toate bisericile sfinților. 1 Corinteni 14:32, 33.

Solia lui Ilie sosește chiar înainte de ziua cea mare și înfricoșătoare a Domnului; prin urmare, este chiar aceeași solie specială din cartea Apocalipsei, care este prezentată drept „Descoperirea lui Isus Hristos”. Când „vremea este aproape”, solia specială a lui Ilie le arată robilor lui Dumnezeu „lucrurile care au să se întâmple în curând”.

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și a trimis-o și a făcut-o cunoscută prin îngerul Său robului Său Ioan: care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și despre toate câte a văzut. Ferice de cel ce citește și de cei ce aud cuvintele acestei prorocii și păzesc cele scrise în ea; căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:1-3.

Observați că, atunci când Maleahi îl folosește pe Ilie ca simbol, el face o referire directă la păzirea poruncilor.

Aduceți-vă aminte de Legea lui Moise, slujitorul Meu, pe care i-am poruncit-o la Horeb pentru tot Israelul, împreună cu rânduielile și hotărârile. Iată, vă voi trimite pe Ilie proorocul, înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc pământul cu blestem. Maleahi 4:4-6.

Aceste trei versete sunt ultimele din Vechiul Testament și conțin atât făgăduința finală a Vechiului Testament, cât și o subliniere a păzirii Celor Zece Porunci. În Cartea Apocalipsei sunt șapte „fericiri”, iar cea din urmă îi declară fericiți pe cei care păzesc Cele Zece Porunci.

Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ferice de cei ce împlinesc poruncile Lui, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre prin porți în cetate. Apocalipsa 22:13, 14.

Ultima făgăduință din Vechiul Testament ne spune să „Aduceți-vă aminte” de Cele Zece Porunci, dar, procedând astfel, pune accentul pe singura poruncă în care se află porunca „adu-ți aminte”.

Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfințești. Șase zile să lucrezi și să-ți faci toate lucrările tale; iar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău; în ea să nu faci nicio lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vitele tale, nici străinul care este în porțile tale; căci în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, marea și tot ce este în ele și S-a odihnit în ziua a șaptea; de aceea a binecuvântat Domnul ziua Sabatului și a sfințit-o. Exodul 20:8-11.

Ultima făgăduință, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, pune în relief poruncile lui Dumnezeu, cu un accent deosebit pe Sabatul zilei a șaptea. Maleahi spune: «Aduceți-vă aminte», iar Ioan ne înștiințează că cei ce fac astfel sunt binecuvântați. Sabatul zilei a șaptea comemorează creația lui Dumnezeu și puterea Sa creatoare. Sabatul devine, de asemenea, un subiect de controversă în zilele de pe urmă ale istoriei pământului. Când Ioan consemnează «binecuvântarea» asupra celor ce împlinesc poruncile Lui, el nu face decât să redea ceea ce Isus, Alfa și Omega,

începutul și sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă, a proclamat. Prin urmare, ultima făgăduință a Noului Testament are de-a face cu Sabatul zilei a șaptea și, de asemenea, cu atributul dumnezeirii care face cunoscut sfârșitul prin început.

Primul adevăr menționat în Geneza, care înseamnă „începuturi”, identifică Creatorul și creația și pune un accent deosebit asupra Sabatului. Luate împreună, rând după rând, începutul Vechiului Testament și sfârșitul atât al Vechiului, cât și al Noului Testament pun accentul pe Dumnezeu ca Creator, pe Cele Zece Porunci, pe porunca Sabatului și pe faptul că Isus este începutul și sfârșitul.

Prorocul Ilie este întrebuițat de Maleahi ca simbol în ultima făgăduință a Vechiului Testament, iar el a fost prorocul care s-a confruntat cu Izabela și Ahab. Cartea Apocalipsei întrebuițează pe Izabela ca simbol al papalității și pe zece regi ca simbol al Națiunilor Unite. Confruntarea lui Ilie cu Ahab și Izabela reprezintă confruntarea celor o sută patruzeci și patru de mii cu Națiunile Unite, împuternicite de Statele Unite și conduse de papalitate. Ca rege al celor zece seminții din nord ale Israelului, Ahab reprezenta puterea conducătoare asupra a zece seminții, tipificând astfel Statele Unite (Ahab), care împuternicesc Națiunile Unite (zece seminții sau zece regi în Apocalipsa șaptesprezece) să ducă la îndeplinire persecuția păzitorilor Sabatului pentru papalitate (Izabela). Când Maleahi îl folosește pe Ilie pentru a reprezenta un mesaj care vine înaintea zilei Domnului cea mare și înfricoșată, Ilie îi reprezintă pe cei persecutați de Roma modernă (balaurul, fiara și prorocul mincinos), după cum a fost persecutat de Izabela timp de trei ani și jumătate. Sublinierea Sabatului prin folosirea cuvântului „aduceți-vă aminte” în Maleahi 4:4 adaugă criza legii duminicale la scenariul profetic ilustrat de Maleahi.

Se impune să fie adăugate mult mai multe aspecte la examinarea adevărilor transmise prin compararea începutului Vechiului Testament cu sfârșitul Vechiului Testament, iar apoi prin compararea începutului Bibliei cu sfârșitul ei. În Geneza găsim Creatorul, creațiunea și Sabatul care comemorează creațiunea. În Maleahi, porunca Sabatului este identificată drept chestiunea critică ce duce la închiderea timpului de probă al omenirii și la cele șapte plăgi de pe urmă, sau, cum o numește Maleahi, „ziua cea mare și înfricoșată a Domnului”. Ilie reprezintă poporul lui Dumnezeu care prezintă lumii muribunde solia celui de-al treilea înger.

„Astăzi, în duhul și în puterea lui Ilie și ale lui Ioan Botezătorul, soli rânduiți de Dumnezeu atrag atenția unei lumi sortite judecății asupra evenimentelor solemne care urmează curând să aibă loc în legătură cu ceasurile de încheiere ale timpului de probă și cu arătarea lui Hristos Isus ca Împăratul împăraților și Domnul domnilor.” Profeți și regi, 715, 716.

Începutul Bibliei, care este totodată începutul Vechiului Testament, identifică aceeași istorie întâlnită la sfârșitul ambelor Testamente, însă fiecare început și fiecare sfârșit are propriul său adevăr de subliniat și de adus la mesaj. În Geneza accentul cade pe lucrările lui Dumnezeu, în Maleahi accentul cade pe mesajul care avertizează asupra crizei care vine. Sfârșitul Apocalipsei identifică Alfa și Omega. În prima carte a Noului Testament, citim următoarele.

Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.

Avraam l-a născut pe Isaac; iar Isaac l-a născut pe Iacov; iar Iacov l-a născut pe Iuda și pe frații lui; iar Iuda i-a născut pe Fares și pe Zara din Tamar; și Fares l-a născut pe Esrom; iar Esrom l-a născut pe Aram; iar Aram l-a născut pe Aminadab; și Aminadab l-a născut pe Naason; iar Naason l-a născut pe Salmon; iar Salmon l-a născut pe Boaz din Rahav; și Boaz l-a născut pe Obed din Rut; iar Obed l-a născut pe Iese; iar Iese l-a născut pe David, împăratul; iar David, împăratul, l-a născut pe Solomon din cea care fusese soția lui Urie; iar Solomon l-a născut pe Roboam; și Roboam l-a născut pe Abia; iar Abia l-a născut pe Asa; iar Asa l-a născut pe Iosafat; și Iosafat l-a născut pe Ioram; iar Ioram l-a născut pe Ozia; iar Ozia l-a născut pe Iotam; și Iotam l-a născut pe Ahaz; iar Ahaz l-a născut pe Ezechia; iar Ezechia l-a născut pe Manase; și Manase l-a născut pe Amon; iar Amon l-a născut pe Iosia; iar Iosia l-a născut pe Iehonia și pe frații lui, pe vremea când au fost duși în robie la Babilon: iar după strămutarea la Babilon, Iehonia l-a născut pe Salatiel; și Salatiel l-a născut pe Zorobabel; iar Zorobabel l-a născut pe Abiud; și Abiud l-a născut pe Eliakim; iar Eliakim l-a născut pe Azor; iar Azor l-a născut pe Sadoc; și Sadoc l-a născut pe Achim; iar Achim l-a născut pe Eliud; iar Eliud l-a născut pe Eleazar; și Eleazar l-a născut pe Matan; iar Matan l-a născut pe Iacov; iar Iacov l-a născut pe Iosif, bărbatul Mariei, din care S-a născut Iisus, Care Se cheamă Hristos.

Astfel, toate generațiile de la Avraam până la David sunt paisprezece generații; și de la David până la strămutarea în Babilon sunt paisprezece generații; și de la strămutarea în Babilon până la Hristos sunt paisprezece generații.

Iar nașterea lui Iisus Hristos a fost astfel: Maria, mama Lui, fiind logodită cu Iosif, înainte ca ei să se fi împreunat, s-a aflat având în pântece de la Duhul Sfânt. Atunci Iosif, bărbatul ei, fiind om drept și nevrând s-o dea de ocară în fața lumii, a voit s-o lase pe ascuns. Dar pe când cugeta el la acestea, iată, îngerul Domnului i s-a arătat în vis, zicând: Iosife, fiul lui David, nu te teme s-o iei la tine pe Maria, soția ta; căci ceea ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt.

Și ea va naște un fiu, și-I vei pune numele ISUS; căci El va mântui pe poporul Său de păcatele lor. Iar toate acestea s-au făcut, ca să se împlinescă ceea ce fusese spus de Domnul prin prorocul, care a zis: Iată, o fecioară va zămisli și va naște un fiu, și-I vor pune numele Emanuel, care, tâlmăcit, este: Dumnezeu cu noi. Atunci Iosif, trezindu-se din somn, a făcut precum îi poruncise îngerul Domnului și a luat la sine pe femeia sa; și n-a cunoscut-o până ce a născut pe fiul ei întâi-născut; și I-a pus numele ISUS. Matei 1:1-25.

Începutul Noului Testament se află în acord cu începutul și sfârșitul Vechiului Testament, precum și cu sfârșitul Noului Testament, întrucât el pune accentul pe puterea creatoare a lui Dumnezeu; căci puterea pe care Hristos a întrebuițat-o pentru a crea toate lucrurile în șase zile este aceeași putere cu care El "mântuiește poporul Său de păcatele lor". Cuvântul Emmanuel, după cum pasajul citează din scrierile lui Isaia, înseamnă "Dumnezeu cu noi". El Se sălășluiește în lăuntrul poporului Său unindu-Și dumnezeirea cu umanitatea noastră, iar aceasta a fost chiar unirea pe care a înfăptuit-o atunci când S-a întrupat în Maria.

Nimic mai puțin decât ascultarea desăvârșită nu poate atinge standardul cerut de Dumnezeu. El nu Și-a lăsat cerințele nedefinite. El nu a poruncit nimic care să nu fie necesar pentru a-l aduce pe om în armonie cu El. Suntem datori să-i îndreptăm pe păcătoși spre idealul Său de caracter și să-i conducem la Hristos, numai prin harul Căruia poate fi atins acest ideal.

Mântuitorul Și-a asumat neputințele omenirii și a trăit o viață fără păcat, pentru ca oamenii să nu se teamă că, din pricina slăbiciunii firii omenești, nu ar putea birui. Hristos a venit să ne facă „părtași firii dumnezeiești”, iar viața Sa declară că umanitatea, unită cu divinitatea, nu săvârșește păcat. *Lucrarea vindecării*, 180.

Începutul Noului Testament identifică unde, când și de ce Isus a luat asupra Sa natura noastră omenească. El a făcut aceasta pentru a demonstra că puterea omenească, unită cu puterea divină, nu păcătuiește. Păcatul este călcarea Legii, pe care Maleahi spune că trebuie să ne-o „aducem aminte”. Ioan ne învață că cei care păzesc Legea și, prin urmare, cei care nu păcătuiesc, pot intra prin porțile cerești. Matei arată că un păcătos poate birui păcatul, așa cum a biruit Hristos. Când Îl avem pe Hristos în noi (nădejdea slavei), avem în noi puterea creatoare care a făcut universul. Această posibilitate a fost făcută cu puțință prin alegerea lui Hristos de a intra în familia omenească și, pentru tot restul veșniciei, de a deveni nu numai Fiul lui Dumnezeu, ci și Fiul Omului.

Există un mesaj special al adevărului, descoperit poporului lui Dumnezeu din cartea Apocalipsei, chiar înainte de închiderea timpului de probă al omenirii. Acel mesaj special este, de asemenea, "mesajul lui Ilie" al lui Maleahi, care este proclamat chiar înainte de "ziua înfricoșătoare a Domnului".

La începutul ambelor Testamente și la sfârșitul Noului Testament sunt identificate atribute specifice ale lui Dumnezeu. În Cartea Genezei El este Creatorul, iar la sfârșitul Apocalipsei El este Alfa și Omega. La începutul Noului Testament, El devine Fiul Omului. Iar la sfârșitul Vechiului Testament găsim principiul pe care mesagerul Ilie îl folosește pentru a împlini mesajul pe care îl va proclama ca întoarcerea inimilor părinților către copii și viceversa.

Principiul profetic pe care Ilie îl aplică pentru a-și prezenta mesajul de avertizare este tocmai ceea ce i s-a poruncit lui Ioan să facă în Apocalipsă. Ilie „va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor”, iar lui Ioan i s-a poruncit să scrie lucrurile care erau atunci și, făcând astfel, el scria în același timp lucrurile care aveau să vină. Ioan a fost folosit pentru a ilustra cum operează principiul Alfa și Omega în Cuvântul profetic, iar Ilie își va întemeia mesajul pe același principiu. Atunci când comparăm începutul Bibliei cu sfârșitul Bibliei, comparăm Vechiul cu Noul. Un tată este începutul copilului său, iar copilul este sfârșitul tatălui. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt ultima generație a copiilor lui Avraam, iar istoria în care Dumnezeu a intrat în legământ cu Avraam tipifică istoria în care Dumnezeu reînnoiește acel legământ cu cei o sută patruzeci și patru de mii.

Așadar, este din credință, pentru ca să fie prin har; pentru ca făgăduința să fie sigură întregii sămânțe; nu numai celei din Lege, ci și celei din credința lui Avraam, care este tatăl nostru al tuturor. *Romani 4:16*.

Mesajul lui Ilie reprezintă principiul alfa și omega, căci părinții sunt alfa, iar copiii sunt omega. Mesajul lui Ilie avea să întoarcă inimile părinților spre copii. Hristos l-a identificat pe Ioan Botezătorul ca fiind Ilie, iar Ellen White l-a identificat pe William Miller drept atât Ilie, cât și Ioan Botezătorul. Mesajul tuturor acestor bărbați reprezentativi a fost înfățișat drept întoarcerea inimilor părinților spre copii și invers. Acea lucrare reprezintă efectul mesajului în întoarcerea inimilor

oamenilor către Tatăl lor ceresc, dar înseamnă mai mult, căci este un simbol al lucrării. În profeția biblică, simbolurile au mai multe înțelesuri și trebuie identificate după context.

Ce anume l-a făcut pe Ioan Botezătorul mare? El și-a închis mintea față de marea masă a tradițiilor prezentate de învățătorii națiunii iudaice și a deschis-o înțelepciunii care vine de sus. Înainte de nașterea lui, Duhul Sfânt a mărturisit despre Ioan: „El va fi mare înaintea Domnului și nu va bea nici vin, nici băutură tare; și va fi umplut de Duhul Sfânt... Și pe mulți dintre fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul, Dumnezeul lor. Și va merge înaintea Lui cu duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii și pe neascultători la înțelepciunea celor drepți; ca să pregătească Domnului un popor pregătit.” Luca 1:15-17. Sfaturi pentru părinți, învățători și studenți, 445.

Mesajul este conceput astfel încât cei care aleg să asculte să-și întoarcă inimile către Tatăl ceresc, însă principiul profetic principal care va fi folosit pentru a transmite mesajul de avertizare va fi acela că Hristos este Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, începutul și sfârșitul. Solia lui Ilie se întemeiază pe prezentarea Cuvântului profetic al lui Dumnezeu din perspectiva potrivit căreia Isus Hristos este Cuvântul lui Dumnezeu, iar regulile care guvernează Biblia sunt, de asemenea, atribute ale caracterului Său.

Legea lui Dumnezeu este la fel de sfântă ca Însuși Dumnezeu. Ea este o revelație a voinței Sale, o transcriere a caracterului Său, expresia iubirii și înțelepciunii divine. Armonia creațiunii depinde de conformarea desăvârșită a tuturor ființelor, a tuturor lucrurilor, însuflețite și neînsuflețite, la legea Creatorului. Dumnezeu a rânduit legi pentru cârmuirea nu numai a ființelor vii, ci și a tuturor operațiunilor naturii. Totul se află sub legi statornice, care nu pot fi nesocotite. Dar, în timp ce tot ce este în natură este cârmuit de legi naturale, numai omul, dintre toate cele ce locuiesc pământul, este răspunzător față de legea morală. Omului, lucrarea încununătoare a creațiunii, Dumnezeu i-a dat puterea de a înțelege cerințele Sale, de a cuprinde dreptatea și caracterul binefăcător al legii Sale, precum și exigențele ei sfinte față de el; iar de la om se cere o ascultare neabătută. Patriarhi și Profeți, 53.

Totul (și aceasta include Biblia, căci Biblia este ceva, iar dacă este ceva, atunci face parte din tot) este supus unor legi fixe. Biblia are legi sau reguli fixe care îi guvernează interpretarea corectă. Una dintre aceste reguli este că Biblia identifică sfârșitul unui lucru cu începutul lui. Iisus este Cuvântul lui Dumnezeu și El este Cel dintâi și Cel de pe urmă, iar aceasta este o "lege fixă" și un atribut al caracterului Său.

Am folosit această introducere a lui Ilie pentru a arăta că începutul și sfârșitul atât ale Vechiului, cât și ale Noului Testament concordă între ele. Sfârșitul Bibliei, care este totodată sfârșitul cărții Apocalipsei, este, de asemenea, în acord cu începutul Apocalipsei. Sunt cinci martori ai acelorași adevăruri, întemeiați pe principiul care este o însușire a caracterului lui Dumnezeu, potrivit căruia Cuvântul lui Dumnezeu ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul aceluia lucru. Această realitate face parte din ceea ce înseamnă că Iisus Hristos este Alfa și Omega.

Apostolului Ioan, pe insula Patmos, i s-au deschis scene de adânc și copleșitor interes din experiența Bisericii. Subiecte de interes intens și de vastă importanță i-au fost prezentate în imagini și simboluri, pentru ca poporul lui Dumnezeu să devină priceput cu privire la

primejdiile și conflictele care îi stau înaintea. Istoria lumii creștine până la însăși încheierea timpului i-a fost descoperită lui Ioan. Cu mare claritate el a văzut poziția, pericolele, conflictele și izbăvirea finală a poporului lui Dumnezeu. El consemnează mesajul de încheiere care urmează să coacă secerișul pământului, fie ca snopi pentru grâнарul ceresc, fie ca mănunchiuri de vreascuri pentru focurile zilei de pe urmă.

În vedenie, Ioan a văzut încercările pe care poporul lui Dumnezeu avea să le îndure de dragul adevărului. El a văzut fermitatea lor neclintită în păzirea poruncilor lui Dumnezeu, în pofida puterilor asupritoare care căutau să-i silească la neascultare, și a văzut biruința lor finală asupra fiarei și a icoanei ei.

Sub simbolurile unui mare balaur roșu, unei fiare asemănătoare unui leopard și unei fiare cu coarne ca de miel, guvernele pământeste care aveau să se angajeze în mod deosebit în călcarea Legii lui Dumnezeu și în persecutarea poporului Său i-au fost prezentate lui Ioan. Războiul se poartă până la sfârșitul timpului. Poporul lui Dumnezeu, simbolizat printr-o femeie sfântă și copiii ei, a fost reprezentat ca fiind în mare minoritate. În zilele de pe urmă mai exista doar o rămășiță. Despre aceștia Ioan vorbește ca despre cei „care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos”.

Prin păgânism, iar apoi prin Papalitate, Satana și-a exercitat puterea vreme de multe secole, într-un efort de a șterge de pe pământ pe martorii credincioși ai lui Dumnezeu. Păgânii și papistașii erau însuflețiți de același duh al balaurului. Ei se deosebeau doar prin aceea că Papalitatea, prefăcându-se că Îi slujește lui Dumnezeu, era vrăjmașul mai primejdios și mai crud. Prin intermediul romanismului, Satana a luat lumea în robie. Biserica care pretindea că este a lui Dumnezeu a fost târâtă în rândurile acestei amăgiri, iar mai bine de o mie de ani poporul lui Dumnezeu a suferit sub mânia balaurului. Iar când Papalitatea, lipsită de puterea ei, a fost constrânsă să înceteze prigoana, Ioan a văzut ridicându-se o nouă putere, menită să facă ecou glasului balaurului și să ducă mai departe aceeași lucrare crudă și blasfemiatoare. Această putere, ultima care avea să poarte război împotriva bisericii și a legii lui Dumnezeu, a fost simbolizată printr-o fiară cu coarne ca de miel. Fiarele dinaintea ei se ridicaseră din mare, dar aceasta se ridica din pământ, reprezentând ridicarea pașnică a națiunii simbolizate. „Două coarne ca de miel” reprezintă cu fidelitate caracterul Guvernului Statelor Unite, așa cum este exprimat în cele două principii fundamentale ale sale, republicanismul și protestantismul. Aceste principii sunt secretul puterii și prosperității noastre ca națiune. Cei care au găsit pentru întâia oară un azil pe țărnișurile Americii s-au bucurat că ajunseseră într-o țară liberă de pretențiile arogante ale papalității și de tirania domniei regale. Ei au hotărât să întemeieze un guvern pe temelia largă a libertății civile și religioase.

Dar trăsătura aspră a condeiului profetic dezvăluie o schimbare în această scenă pașnică. Fiara cu coarne ca de miel vorbește cu glas de balaur și „exercită toată puterea fiarei dintâi, în fața ei”. Profeția declară că el le va spune celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei și că „îi face pe toți, mici și mari, bogați și săraci, liberi și robi, să primească un semn în mâna lor dreaptă sau pe frunțile lor; și ca nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât cel ce are semnul, sau numele fiarei, sau numărul numelui ei”. Astfel, Protestantismul calcă pe urmele Papalității.

În acest timp, al treilea înger este văzut zburând prin mijlocul cerului, proclamând: "Dacă cineva se închină fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, acela va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este turnat neamestecat în paharul indignării Sale." "Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus." În contrast izbitor cu lumea stă micul grup care nu se va abate de la credințioșia față de Dumnezeu. Aceștia sunt cei despre care vorbește Isaia ca fiind cei care repară spărtura care fusese făcută în legea lui Dumnezeu, cei care zidesc locurile vechi pustiite, ridicând temelia multor generații.

Avertismentul cel mai solemn și cea mai înfricoșătoare amenințare adresate vreodată muritorilor sunt cuprinse în solia îngerului al treilea. Păcatul care atrage asupra sa mânia lui Dumnezeu, neamestecată cu milă, trebuie să fie de cea mai odioasă natură. Va fi lăsată lumea în întuneric cu privire la natura acestui păcat? – Nicidecum. Dumnezeu nu Se poartă astfel cu fapăturile Sale. Mânia Sa nu se abate niciodată asupra păcatelor din neștiință. Înainte ca judecățile Sale să vină asupra pământului, lumina privitoare la acest păcat trebuie prezentată lumii, pentru ca omul să cunoască de ce aceste judecăți urmează să se abată și să aibă prilejul de a scăpa de ele.

Solia care cuprinde acest avertisment este ultima care urmează să fie proclamată înainte de arătarea Fiului omului. Semnele pe care El Însuși le-a dat arată că venirea Lui este aproape. De aproape patruzeci de ani răsună solia îngerului al treilea. În deznodământul marelui conflict se formează două tabere: cei care „se închină fiarei și icoanei ei” și primesc semnul ei, și cei care primesc „pecetea Dumnezeului celui viu”, care au Numele Tatălui scris pe frunțile lor. Nu este un semn vizibil. A sosit vremea când toți cei preocupați de mântuirea sufletului lor ar trebui să cerceteze cu seriozitate și cu solemnitate: Ce este pecetea lui Dumnezeu? Și care este semnul fiarei? Cum putem evita să-l primim?

Pecetea lui Dumnezeu, semnul sau însemnul autorității Sale, se află în porunca a patra. Aceasta este singura poruncă a Decalogului care Îl arată pe Dumnezeu drept Creatorul cerurilor și al pământului și Îl deosebește în chip limpede pe adevăratul Dumnezeu de toți dumnezeii falși. În tot cuprinsul Scripturilor, realitatea puterii creatoare a lui Dumnezeu este invocată ca dovadă că El este mai presus de toate zeitățile păgâne.

Sabatul poruncit de a patra poruncă a fost instituit spre comemorarea lucrării creațiunii, pentru ca astfel mințile oamenilor să fie neîncetat îndreptate către Dumnezeu cel adevărat și viu. Dacă Sabatul ar fi fost păzit întotdeauna, nu ar fi existat niciun idolatru, niciun ateu și niciun necredincios. Păzirea sacră a zilei sfinte a lui Dumnezeu ar fi condus mințile oamenilor la Creatorul lor. Lucrurile naturii le-ar fi adus aminte de El și ar fi mărturisit despre puterea Sa și dragostea Sa. Sabatul din a patra poruncă este sigiliul Dumnezeului celui viu. El Îl arată pe Dumnezeu ca fiind Creatorul și este semnul autorității Sale legitime asupra ființelor pe care le-a creat.

Care este, așadar, semnul fiarei, dacă nu sabatul fals pe care lumea l-a acceptat în locul celui adevărat?

Declarația profetică potrivit căreia Papatul avea să se înalțe mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau este vrednic de închinare a fost izbitor împlinită prin schimbarea Sabatului de la

ziua a șaptea la prima zi a săptămânii. Oriunde Sabatul papal este preferat și cinstit în locul Sabatului lui Dumnezeu, acolo omul fărădelegii este înălțat mai presus de Creatorul cerului și al pământului.

Cei care susțin că Hristos a schimbat Sabatul se contrazic în mod direct cu cuvintele Sale. În Predica de pe Munte El a declarat: „Să nu socotiți că am venit să desființez Legea sau Prorocii; n-am venit să desființez, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun: până vor trece cerul și pământul, nici o iotă sau o cirtă nu va trece nicidecum din Lege, până când toate se vor împlini. Așadar, oricine va strica una dintre aceste porunci, oricât de mică, și îi va învăța astfel pe oameni, va fi numit cel mai mic în Împărăția cerurilor; iar oricine le va face și le va învăța, acela va fi numit mare în Împărăția cerurilor.”

Romano-catolicii recunosc că schimbarea Sabatului a fost operată de biserica lor și invocă tocmai această schimbare ca dovadă a autorității supreme a acestei biserici. Ei declară că, ținând prima zi a săptămânii ca Sabat, protestanții îi recunosc puterea de a legifera în materie de lucruri divine. Biserica Romei nu a renunțat la pretenția ei de infailibilitate, iar atunci când lumea și bisericile protestante acceptă sabatul fals de propria ei plăsmuire, în fapt îi recunosc pretenția. Ei pot invoca autoritatea apostolilor și a părinților bisericești în apărarea acestei schimbări, dar eroarea raționamentului lor este ușor de sesizat. Papistașul este destul de ager ca să vadă că protestanții se înșală pe ei înșiși, închizându-și de bunăvoie ochii față de faptele privitoare la cazul de față. Pe măsură ce instituția duminicii câștigă trecere, el se bucură, încredințat că ea va aduce, în cele din urmă, întreaga lume protestantă sub stindardul Romei. Semnele Timpurilor, 1 noiembrie 1899.